

Mărioara, Florioara

Vasile Alecsandri

I

La Moldova cea frumoasă
Viața-i dulce și voioasă!
L-a Moldovei dulce soare
Crește floare lângă floare!
Multe păsărele-n zbor
Fură minți cu glasul lor!
Multe fete și neveste
Fură inimi fără' de veste!
Dar umblare-ai, frățioare,
Nouă ani întregi cu soare
Sus în munte, la munteni,
Jos în vale, la văleni,
Și de-ai călca nouă țări
Și de-ai trece nouă mări,
Florică n-ai găsi,
Păsărică n-ai zări.
Nici nevastă mândruliță,
Nici copilă drăguliță
Ca Mărioara
Florioara,
Zânișoara munților,
Surioara florilor!

Albă ca o lăcrimioară,
Dulce ca o primăvară,
Era sprintenă, ușoară
Ca un pui de căprioară.
Trupușoru-i gingășel
Părea tras printr-un inel!
Nici micuță, nici nălțuță,
Numai bună de drăguță,
S-o tot strângi la piept cu foc.
Și să-ți fie de noroc!
Ochișorii săi căprij
Trezea lumea-n veselii.
Perișoru-i aurel,
Ca mătasea subțirel,
Trăgea ochii tot la el
Și pe frunte-i strălucea,
Și-n mici valuri se-ncrețea
Ca valuri de-a grâului

La suflarea vântului!
Ș-apoi, frate, mai avea
Pe guriță-o floricea,
Și-n guriță mărgărele,
Și pe față-i drăgănele,
Și la sân doi crinișori,
Și pe crini doi frăgușori...
Să-i dezmierti și-apoi să mori!

Ea pe câmp de se ivea,
Florile se-nveselea,
Inimile-și deschidea,
Sufletele-și răspândea
Și voios i le-nchina,
Și voios se legăna,
Și din cale-o întorcea,
Și cu toate așa-i zicea:
„Buna ziua, surioară,
Mărioară, Florioară!
Spune nouă ce voiești?
De la noi ce mai dorești?
Vrei tu miros de sulcină
Care patimile alină?
Vrei miros de busuioc
Ce oprește mândru-n loc?
Vrei miros de lăcrimioare
Ce dă visuri iubitoare?
Vină, dragă-n veselie
Să ne-aduni de pe câmpie
Și ne-ascunde în sânul tău,
Să-l ferim de deochi rău.
Sânul tău să-l răcorim,
Și de este să murim,
Lângă tine să pierim!”
Mărioara le-asculta,
Și pe rând le săruta.
Și cu ele se-ngâna,
Și în plete le-anină,
Și pe sân le legăna,
Încât ori cine-o vedea
De dor mare s-aprindea
Și din cale-i se-ntorcea
Și cu glas uimit zicea:
„Iată zâna florilor,
Florilor, surorilor!”
Iar la munți când răsărea,
Munții vechi întinerea
Și cu mușchi s-acoperea,

Și copacii-și înverzea,
Și apele-și limpezea,
Și păsările-și trezea,
Ș-apoi astfel îi grăia:
„Bună ziua, zânișoară,
Mărioară, Florioară!
Spune nouă ce voiești
De la noi ce mai dorești?
Vrei tu apă ne-ncepută
Pentru fața ta plăcută?
Vrei tu pui de căprioare,
Păsărele cântătoare,
Fag de miere-ndulcitoare
Și vr-o doină jelitoare?”
Mărioara-i asculta,
La izvoare se culca.
Fața albă își spăla.
Fag de miere ea gusta.
Căprioare dezmierda
Și cu drag ea asculta
Cânticul păsărilor
De pe vârful crengilor,
Și sunetul doinelor
De prin fundul codrilor;
Încât ori cine-o vedea
De dor mare s-aprindea,
Și din cale-i se-ntorcea
Și cu glas uimit zicea:
„Iată zâna munților,
Munților, cărunților!”

II

Iată frate, frățioare,
Că-ntr-o zi cu dulce soare,
Mărioara se-ntâlnea
C-un străin care venea
Pe-un fugar sirep de munte
Cu steluță albă-n frunte,
Și pe loc, cât îl zărea,
Fără de voie se oprea.
Ochii la pământ țintea,
Inimioara-i se bătea.
Cel străin în cale-i sta
Și din gură cuvânta:

III

A doua zi se scula,
Fața palidă-și spăla,
Păr de aur pieptăna.
Și frumos se oglindea,
Și la soare-apoi ieșea
Spre răsărit se-ntorcea,
Un semn tainic de făcea,
Și de-ndată s-arăta
Și spre ei înainta
O teleagă sprinteioară,
Aurită, dălbioară,
Ca un cuib de zânișoară.
Iar cât zâna o zărea
În cuib repede sărea
Cu străinu-alătura,
Ș-apoi murgului zicea:
„Murguleț cu părul creț,
De-a Mărioarei drăguleț!
Lasă-ți coama vântului
Și umbra pământului,
Și pe fața câmpului
Să zbori zborul gândului!”

Murgușorul necheza,
La fugă se repezea
Și fugea, mări, fugea...
Nici umbra nu-1 ajungea!
Și trecea, mări, trecea
De-a lungișul munților,
Curmezișul câmpilor,
Prin mijlocul florilor.
Iar cât munții o zărea
Cu străinu-alătura,
De verziș se despoiau,
Cu nori negii se-nveleau,
Frunzele-și îngălbeneau,
Și apele-și tulburau
Și de frunze se scuturau!
Florile înc-o vedea
Cu străinu-alătura,
Și capetele-și plecau
Și de jale se uscau!

Iar cea mândră zânișoară
Mărioară, Florioară,
Nici la munți se mai uita,
Nici la flori nu mai căta!
Căci de-avea ochi de privit,

De-avea suflet de iubit,
Sufletu-i și ochii săi
Erau pentru dragul ei!
Fugea murgul sprinteior,
Cu aripi de dulce dor,
Și-i ducea numai într-un zbor
Pe malul unui izvor.
Mărioara mi-l oprea,
Și pe mal ușor sărea,
Și-n izvor se cufunda
Și voios mi se scălda.
Apa lin o dezmiarda,
Ca pe-o floare-o legăna,
Și pe plete-i se juca,
Și cu drag îi anina
De tot firul câte-o rouă,
Și pe sânu-i câte două.
Iar din apă când sălta
Și la soare s-arăta,
Soarele în cale-i sta,
Trupușoru-i săruta,
Și cea rouă de pe ea
Cu-a lui raze o sorbea,
Nouraș o prefăcea
Și la ceruri o trăgea.
Apoi el o încununa,
Ș-așfel dulce-i cuvânta:
„Ale! dragă zânișoară,
Mărioară, Florioară!
Mult ești mândră, iubitoare,
Și de lume uitătoare!
Dar gândit-ai, n-ai gândit
Că norocu-i mărginit,
Și că visul fericit
Are-ades amar sfârșit?
Și știi, dragă, ori nu știi
Că la munți și la câmpii
Florile s-au veștezeit,
De când tu le-ai părăsit?
Știi că toate, într-un gând,
S-au întors în cer pe rînd,
Și la Domn s-au jeluit
Că tu viața le-ai răpit?
Mărioară, draga mea,
Facă Domnul ori ce-a vrea!
Deie-ți bine, deie-ți rău...
Tu ascultă dorul teu,
Căci în viața trecătoare

Și în lumea pieritoare
O zi dulce de iubire
E un veac de fericire!"

IV

Când norocu-și schimbă pasul
N-aduc ani ce-aduce ceasul!
A treia zi Mărioara
Își tulbura inimioara
Și pe gânduri se punea
Și-n tăcere lin plângea.
Ce plângea și ce jelea
Cu iubitu-alătura?
Plângea cum plâng florile,
Plângea cum plâng zorile!
Era ziua mult senină,
Munții, pluteau în lumină,
Văile-n tăcere lină.
Paserile-n umbră sta,
Nici zbura, nici nu cânta,
Numai umbra se mișca,
Cu lumina se lupta
Și-n păduri se cufunda.
Iar Mărioara-ncet ofta,
Ș-astfel blând ea cuvânta:
„Cântă-ți frate, cântecul,
Să-mi mai dreagă sufletul.”
El de sânu-i o lipea
Ș-apoi astfel începea:
„Frunză verde viorele!
Scumpe-mi sânt zilele mele
De când mândra ca o stea,
S-a ivit în calea mea!
Dalb luceafăr aurit,
Crin ceresc și mult iubit!
Uită cerul pentru mine,
Să uit lumea pentru tine!”

Iată, mări, cum cânta,
Mândra cum îl asculta,
Că din sat se rădica
Glas de mumă plângător,
Bocet lung pătrunzător
Ce prin văi amar suna
Și-n văzduh se-mpreuna
Cu alt glas răsunător
Glas de clopot jelitor...

Lumea se înfiora!
Mărioara tremura,
Împrejuru-i se uita
Și spre munți în vârf căta.
Când deodată, vai de ea!
Sus la munte ce vedea?
Un nor negru ca un zmeu
Ce venea, venea mereu,
Aripi negre întinzând
Și tot cerul cuprinzând.
Mărioara-ngălbinea.
De ursitu-i se lipea,
Brațele-și încolăcea
Și cu groază-ncet zicea:
„Dragul meu, ursitul meu!
Iată vine, vine-un zmeu
De la sfântul Dumnezeu.
Frățioare, iată-l vine
De la munte drept la mine
Să mă ia de lângă tine,
Căci de când noi ne-am iubit,
Florile s-au vestejit
Și la Domn s-au jeluit
Că de tot le-am părăsit!”